

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1172/2022
21.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Ристић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Пошта Србије“ Београда, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 645/21 од 06.04.2021. године, у седници већа одржаној 21.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 645/21 од 06.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 367/20 од 28.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 14.11.2016. године, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 235.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 645/21 од 06.04.2021. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 14.11.2016. године као незаконито и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог на пословима „самостални техничар за поштански саобраћај“ у РЈ ... . Решењем туженог од 14.11.2016. године, отказан му је уговор о раду због повреда радних обавеза утврђених чланом 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду, у вези са чланом 101. Колективног уговора туженог. Оспореним решењем тужиоцу је стављено на терет да је обављајући послове свог радног места (техничар за шалтерске послове), извршио неовлашћене исплате у укупном износу од 153.038,90 динара са наменских текућих рачуна, тако што је спровео трансакције без присуства и знања корисника, користећи своју радну шифру и притом нанео штету трећим лицима извршивши неовлашћену исплату, а исплаћени новац задржао за себе. Поступајући на овај начин тужилац је занемарио предвиђена упутства за рад у пошти приликом уплате и исплате по рачунима физичких лица – клијената банака. Због наведених радњи, тужени је против тужиоца поднео и кривичну пријаву Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу. Такође, тужилац је оштећене кориснике обештетио дана 23.05.2016. године и 20.06.2016. године.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и оспорено решење поништио сматрајући да тужени није доказао да је тужилац учинио повреду радних обавеза које су му стављене на терет, јер су одређене као радње са елементом кривичног дела а кривица тужиоца није доказана правноснажном одлуком суда, што решење о отказу уговора о раду које је тужени донео из наведених разлога чини незаконитим.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев налазећи да је тужилац својим поступањем учинио повреду радних обавеза, те да је оспорено решење законито, а да непостојање правноснажне одлуке суда којим се утврђује кривична одговорност тужиоца није од значаја за утврђивање законитости оспореног решења, имајући у виду да му је уговор отказан због повреде радне обавезе предвиђене чланом 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, Врховни суд је оценио да разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани, те да је правилно другостепени суд оценио да описано понашање тужиоца приликом обављања посла, које није у складу са Упутством за рад у пошти, представља повреду радне обавезе прописану одредбом члана 179. став 2. Закона о раду, односно неавесно и немарно извршавање радне обавезе, из којих разлога је тужбени захтев правилно одбио као неоснован.

Одредбом члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако неавесно или немарно

извршава радне обавезе, или ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Из садржине наведене одредбе, произлази да је кривица основ одговорности запосленог за повреду радне обавезе, односно да запослени одговара за повреду радне обавезе само ако се у поступку који је претходно доносио отказа уговора о раду, утврди његова кривица за учињену повреду радне обавезе. Терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог је на страни послодавца. У конкретном случају, тужени је доказао да је тужилац извршио повреду радне обавезе у вези обављања својих радних дужности. Наиме, тужилац је спорним приликама, без присуства корисника и након што га је рачунарски програм упозоравао да се лични подаци основних корисника не слажу са личним подацима који су унети у систем, наставио са трансакцијама и са њихових текућих рачуна подизао новац. На овај начин, поступао је противно предвиђеној процедури пословања, која је тужиоцу била позната и свесно својом кривицом учинио наведену повреду. Непридржавање правила пословања претпоставка је за позивање запосленог на одговорност, па неовлашћено подизање новца са рачуна трећих лица, представља кршење радне дисциплине због чега је тужиоцу законито отказан уговор о раду. Имајући у виду утврђено неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Супротно наводима ревизије, тужени је доказао да у радњама тужиоца има његове кривице која је неопходан услов да би дошло до повреде радне обавезе, те да је својим поступањем злоупотребио рачунарски систем због чега је настала штета за трећа лица, а за шта он мора сносити одговорност.

Из напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**